

III.

Mr. JANSMA, de advocaat van „eischer” had aan de redactie *al* de stukken (dagvaarding, antwoord, replieken en beslissing) ter plaatsing in het *Tijdschrift* aangeboden. Een grond om vermelding van het geding te weigeren, bestond niet, want het vonnis bevatte, gelijk men gezien heeft, een belangrijke beslissing, en het zou een vreemden indruk maken, als wij alleen vonnissen vermeldden, waarin wij beslist de partij van den betrokken arts kiezen, en niet, gelijk hier, waarin wij ons geen partij kunnen stellen. De redactie had echter bezwaar tegen een stuk van zoo grooten omvang, en droeg mij op, de hoofdzaken eruit mede te deelen. Wie een vollediger beeld van de kwestie verlangt, zal het stuk wel van den advocaat ter inzage kunnen krijgen. „Op zijn minst” zal hij het na lezing van allerlei bijzaken niet misprijzen, dat ik die niet heb vermeld.

Was er nu niets mede te deelen geweest dan de inhoud van het geding, dan zou de naam van den betrokken arts overbodig zijn geweest, hoewel er kans zou zijn geweest, dat uit de betrekkelijk kleine groep van keelartsen sommigen gaarne hadden gezien, dat men hen niet voor den betrokkene zou kunnen houden. Maar dat had ik dan rustig afgewacht. Maar het feit, dat een arts in een, zoo niet geheim, dan toch verborgen stuk, tegenover een autoriteit, die volstrekt niet vraagt op welken grond bemiddeling of arbitrage was afgewezen, het karakter van collega's in de Maatschappij in het algemeen, als leden dier Maatschappij zoowel als van haar rechtsorgaan (ziet regel 9 van mijn stuk) lasterlijk aantast — want de derde aangehaalde zinsnede sloeg op de arbitrage — *moest* m. i. worden medegedeeld, en dat *kon* niet zonder den naam van den dader.

En nu zou het een flauwe komedie zijn geweest, eerst te vertellen van het geding van „een keelarts”, en dan van de daad van JACOBSON, om den vorm van het eerste verhaal te redden.

Toen JACOBSON zijn antwoord deed opstellen, kan hij geprikkeld zijn geweest door ondervonden bejeging; dat zou een verklaring zijn, maar geen verontschuldiging. Maar toen hij de bemiddeling (aangeboden door den toenmaligen voorzitter der S. O.) afwees, was daarvan nog geen sprake. Dat was reeds in den vorigen herfst.

OLJENICK wil ik op vraag 1 antwoorden, dat ik meende, door het antwoord en de repliek van JACOBSON, waarin op alle bijzonderheden der dagvaarding wordt ingegaan, voldoende te zijn ingelicht. Vraag 2, heb ik hierboven reeds behandeld. De naam van de andere partij kan geen onzer lezers schelen. Opmerking 3 is volkomen juist; noch in het antwoord, noch in de repliek van „gedaagde”, hoewel daarin op alle andere punten wordt ingegaan, vindt men hiervan een verklaring. Opmerking 4 is minder juist, de stukken spreken ook van eischer en gedaagde, hoewel ieder weet, dat daarin de advocaten, voorgelicht door hun cliënten, spreken.

Dan heb ik nog, naast een enkelen brief met instemming of afkeuring, een anonieme briefkaart gekregen, waarin o. m. staat: „hoe hebt ge u zelf daar verdraden! Nogal glad, zou ik zeggen, dat JACOBSON geen scheidsgerecht zou aavaarden of iets dergelijks, waarin misschien zijn collega P. zou zitten! (waarschijnlijk is PINKHOF bedoeld) „Bovendien zijn wij van oordeel dat Pinkie niet geboren is voor de hooge politiek, doch meer voor het politiek gemodder”. Qui s'y frotte, s'y crotte!

PINKHOF.

IV.

Daar ik door middel van een klacht mijn belangen, aangetast door het artikel van H. PINKHOF in het *Ned. Tijdschr. v. Geneeskunde* van 18 Nov., heb voorgedragen aan den afdeeliningsraad, zal ik mij van verweer in dit *Tijdschrift* onthouden.

Amsterdam, 21 November 1922.

A. S. JACOBSON.